RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

12. januar 2000 *

I sag T-19/99,

DKV Deutsche Krankenversicherung AG, Köln (Tyskland), ved advokat Stephan von Petersdorff-Campen, Mannheim og Karlsruhe, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) (Harmoniseringskontoret), ved vicepræsident Alexander von Mühlendahl, Juridisk Tjeneste, og Detlef Schennen, chef for Kontoret for Lovgivning og Internationale Juridiske Anliggender, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

angående en påstand om annullation af afgørelsen, der blev truffet af Første Appelkammer ved Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) den 18. november 1998 (sag R 72/1998-1), og som blev meddelt sagsøgeren den 19. november 1998,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

under henvisning til stævningen, der blev indgivet til Rettens Justitskontor den 21. januar 1999,

under henvisning til svarskriftet, der blev indgivet til Rettens Justitskontor den 8. april 1999,

efter at der er truffet foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse den 15. juni 1999,

og efter mundtlig forhandling den 9. juli 1999,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

1 Den 23. juli 1996 indgav sagsøgeren en ansøgning om registrering af et EF-varemærke til Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) (herefter »Harmoniseringskontoret«). Ansøgningen blev modtaget af Harmoniseringskontoret den 24. juli 1996.

2 Mærket, for hvilket der er ansøgt om registrering, er ordet Companyline.

3 De tjenesteydelser, som registreringsansøgningen vedrører, er »forsikringsvæsen og finansvæsen«, der henhører under klasse 36 i Nice-arrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.

4 Ved afgørelse af 17. april 1998 afslog undersøgeren, som behandlede ansøgningen, denne i henhold til artikel 38 i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 3288/94 af 22. december 1994 med henblik på gennemførelse af de aftaler, der er indgået i forbindelse med Uruguay-runden (EFT L 349, s. 83).

5 Den 13. maj 1998 indgav sagsøgeren i medfør af artikel 59 i forordning nr. 40/94 en klage til Harmoniseringskontoret over undersøgerens afgørelse. Den skriftlige begrundelse for klagen blev indgivet den 3. juni 1998.

6 Klagen har været forelagt undersøgeren med henblik på berigtigelse af den påklagede afgørelse i medfør af artikel 60 i forordning nr. 40/94.

7 Den 2. juli 1998 blev klagen fremsendt til appelkamrene.

8 Klagen blev forkastet ved afgørelse truffet af Første Appelkammer den 18. november 1998 (herefter »den anfægtede afgørelse«), som blev meddelt sagsøgeren den 19. november 1998.

Parternes påstande

9 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse ændres, og det pålægges Harmoniseringskontoret at registrere Companyline som EF-varemærke for tjenesteydelser i klasse 36 (forsikringsvæsen og finansvæsen) med angivelse af en erklæring fra sagsøgeren om, at denne ikke vil gøre krav på eksklusive rettigheder på grundlag af delene »company« eller »line«.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse.

10 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Den principale påstand afvises.

— I øvrigt frifindes sagsøgte.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 I forbindelse med den foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der blev truffet den 15. juni 1999, meddelte sagsøgeren, at selskabet berigtigede sin hovedpåstand, og nedlagde påstand om, at Retten ændrer den anfægtede afgørelse og pålægger Harmoniseringskontoret at bekendtgøre tegnet Company-line i EF-varemærketidendet som EF-varemærke for tjenesteydelserne i klasse 36 (forsikringsvæsen og finansvæsen) med angivelse af, at sagsøgeren ikke vil gøre krav på eksklusive rettigheder på grundlag af delene »company« eller »line«. Sagsøgeren har endvidere påstået Harmoniseringskontoret tilpligtet at betale sagens omkostninger.

12 Sagsøgeren har i retsmødet frafaldet sin principale påstand, hvilket Retten har taget til efterretning.

Påstanden om annullation

13 Sagsøgeren har nærmere bestemt gjort tre anbringender gældende til støtte for påstanden, for det første, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, for det andet, at der foreligger en tilsidesættelse af forordningens artikel 7, stk. 1, litra c), når den fortolkes i lyset af bestemmelserne i forordningens artikel 12, litra b), og for det tredje, at der foreligger magtfordrejning.

Anbringendet om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94

Parternes argumenter

14 Sagsøgeren har anført, at appelkammeret ved antagelsen om, at ordet Companyline ikke gjorde det muligt at adskille de tjenesteydelser vedrørende »forsikringsvæsen og finansvæsen«, som sagsøgeren yder, fra dem, der tilbydes af andre virksomheder, har begået en retlig og faktisk fejl, idet det har undladt at sondre mellem egenskaben at »mangle fornødent særpræg« og særpræg på det laveste niveau.

15 Det følger således af ordene »mangler fornødent særpræg«, der findes i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, at det mindste særpræg er tilstrækkeligt til at udelukke denne hindring for registrering.

16 Endvidere skal tegnet altid undersøges i sin helhed og ikke ved at opdele dets forskellige bestanddele. Det anmeldte tegn, Companyline, er et udtryk, der er sammensat af to ord: »company« og »line«. Med henblik på at tage stilling til dens særpræg er alene det helhedsindtryk, det frembringer, afgørende.

17 Det fremgår endvidere af begrundelsen for den anfægtede afgørelse, at ordet Companyline ikke findes inden for området for tjenesteydelser vedrørende »forsikringsvæsen og finansvæsen«. Der er følgelig tale om et ord, som specielt er opfundet af sagsøgeren for dette område, og som også for engelsksprogede adressater udelukkende har et ubestemt semantisk indhold.

18 Endvidere er opbygningen af forordning nr. 40/94 til hinder for, at spørgsmålet om særpræg i artikel 7, stk. 1, litra b)'s forstand undersøges ved anvendelse af kriterier, som kun vedrører spørgsmålet om et tegns særpræg i artikel 7, stk. 1, litra c)'s forstand.

19 Sagsøgeren har endvidere anført, at bedømmelsen af et varemærkes særpræg ikke alene må foretages inden for det engelske sprogområde. Harmoniseringskontoret har i øvrigt ikke taget hensyn til, at varemærker, der indeholder ordene »company« eller »line«, er registreret i mange EF-medlemsstater, og har dermed tilsidesat forpligtelsen vedrørende harmonisering af Fællesskabets varemærkeregler.

20 Harmoniseringskontoret har gjort gældende, at et tegn, der mangler fornødent særpræg i artikel 7, stk. 1, litra b)'s forstand, i sagens natur ikke kan udgøre et varemærke, da offentligheden ikke vil opfatte det som et sådant (medmindre et særpræg er opnået ved den brug, der er gjort af varemærket). Det kan derfor ikke opfylde sin funktion som tegn forstået som et symbol, der forbinder varen eller tjenesteydelsen med den virksomhed, der er ansvarlig for at fremstille eller tilbyde den.

21 Harmoniseringskontoret anerkender, at et ganske lille særpræg er tilstrækkeligt til, at denne registreringshindring ikke finder anvendelse. Dette ganske lave niveau er imidlertid ikke nået i nærværende sag.

22 Harmoniseringskontoret minder om, at det med henblik på anvendelsen af registreringshindringerne i artikel 7 i forordning nr. 40/94 i den samme artikels stk. 2 bestemmes, at det er tilstrækkeligt, at de kun er til stede i en del af Fællesskabet.

Rettens bemærkninger

23 Ifølge artikel 4 i forordning nr. 40/94 er det afgørende kriterium for, at et tegn, der kan gengives grafisk, kan udgøre et EF-varemærke, at det er egnet til at adskille en virksomheds varer fra en anden virksomheds (jf. Rettens dom af 8.7.1999, sag T-163/98, Procter & Gamble mod Harmoniseringskontoret (BABY-DRY), endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 20).

24 Heraf følger navnlig, at adskillelsesevnen kun kan bedømmes i relation til de varer eller tjenesteydelser, som tegnet søges registreret for.

25 Ifølge artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 er det udelukket at registrere »varemærker, som mangler fornødent særpræg«.

26 I den foreliggende sag består tegnet udelukkende af ordene »company« og »line«, som begge er almindelige i de engelsksprogede lande. Ordet »company« gør det muligt at forstå, at der er tale om en vare eller tjenesteydelse, der er bestemt for selskaber eller firmaer. Ordet »line« har flere betydninger. Inden for området for tjenesteydelser vedrørende forsikringsvæsen og finansvæsen betyder det navnlig en forsikringsbranche, et produktudvalg eller en produktgruppe. Det er således to

almindelig ord, der blot angiver et udvalg af varer eller tjenesteydelser, der er bestemt for virksomheder. Den omstændighed, at de sættes sammen — uden nogen grafisk eller semantisk ændring — udgør ingen yderligere egenskab, hvorved tegnet i sin helhed bliver egnet til at adskille sagsøgerens tjenesteydelser fra andre virksomheders. Den omstændighed, at ordet Companyline ikke er nævnt i ordbøgerne som sådan — hvad enten det skrives i ét ord eller ikke — ændrer ikke denne bedømmelse.

27 Tegnet Companyline mangler følgelig fornødent særpræg.

28 Hvad angår sagsøgerens argument om, at Harmoniseringskontoret har tilsidesat forpligtelsen vedrørende harmonisering af Fællesskabets varemærkeregler, skal det bemærkes, at med henblik på anvendelsen af registreringshindringerne i artikel 7 i forordning nr. 40/94 bestemmer samme artikels stk. 2, at det er tilstrækkeligt, at de kun er til stede i en del af Fællesskabet. Afslaget på registrering var følgelig berettiget i denne sag, eftersom ordet Companyline ikke kan beskyttes inden for det engelske sprogområde.

29 Appelkammeret har følgelig med føje bekræftet, at ordet Companyline i henhold til artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 ikke kan udgøre et EF-varemærke.

30 Det fremgår af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 40/94, at det er tilstrækkeligt, at en af de opregnede absolutte registreringshindringer finder anvendelse, for at tegnet ikke kan registreres som EF-varemærke (jf. BABY-DRY-dommen, præmis 29).

31 Det er herefter ikke nødvendigt at tage stilling til det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 40/94.

Anbringendet om magtfordrejning

32 Sagsøgeren har anført, at den anfægtede afgørelse udspringer af magtfordrejning. Under retsmødet gjorde sagsøgeren gældende, at Harmoniseringskontoret i Companyline-sagen anvender kriterier, der er langt strengere end i praksis.

33 Retten bemærker under alle omstændigheder, at der ikke foreligger noget objektivt og præcist indicium, hvoraf det fremgår, at den anfægtede afgørelse skulle være truffet med det ene eller i det mindste afgørende formål at nå andre mål end de fremførte. Dette anbringende må herefter forkastes.

34 Sagsøgte må følgelig frifindes, idet søgsmålet er ubegrundet.

Sagens omkostninger

35 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale de omkostninger, der er afholdt af Harmoniseringskontoret, i overensstemmelse med dettes påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) **Harmoniseringskontoret for det Indre Marked frifindes.**

2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Moura Ramos Tiili Mengozzi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. januar 2000.

H. Jung V. Tiili

Justitssekretær Afdelingsformand